

„Legyünk világossága a világnak a hitünkkel, a keresztény életünkkel,

a tetteinkkel, a magatartásunkkal.

Legyünk tanúsága, világossága a világnak szavainkkal is, és árásszunk tanúságot, adjunk gyógyulást az imáinkkal, amelyekkel olyanokért is imádkozunk, akikkel sohasem találkozunk.

Éljünk a világért, éljünk azokért az emberekért, akik mind az Üdvözítő szeretett gyermekei.”

Advent harmadik vasárnapja

Iz 61,1-2. 10-11
1Tessz 5,16-24
Jn 1,6-8. 19-28

*Azért jött, hogy tanúságot tegyen, tanúságot a világosságról,
hogy mindenki higgyen általa.*

Keresztelő Szent János jellemzése egy új gondolatot állít elénk
az adventi készülletünk számára.

Advent első vasárnapján Jézus hasonlata állt előttünk:
olyanok vagyunk, mint a kapu őre.

Ott van a helyünk a világ szélén.

Várakozunk, és fölemelt tekintettel az égre nézünk,
hiszen megnyílik az ég, eljön a mi Üdvözítőnk.

Úgy élünk, hogy készen az Ő eljövetelére, Őt várva.

És nem elég várnunk csak, ahogy az elmúlt vasárnap tanította nekünk,
hanem sietünk eléje, készítjük is az Ő útját,
lelkünket tisztára mossuk a bűnbánat könnyeivel,
és kitárjuk szívünk ajtaját, sietünk eléje.

A mai vasárnapon, advent harmadik vasárnapján
egy harmadik gondolatot kapunk,
ha Keresztelő Szent János alakjára, életére, hivatására figyelünk.

Azért jött, hogy tanúságot tegyen.

Önmagáé ez az ember?

Várja önmaga üdvösségét csupán, és önmaga üdvösségét építi,
siet az ő saját Üdvözítője elé, - csak a sajátjához?

Odaáll az emberek közé, értük él, a sokaságért, és elviszi nekik az üzenetet, hogy ők
is kapuőrök legyenek, hogy ők is örüljenek,
hogy ők is részesei legyenek az üdvösségnek.

Mert az Üdvözítő, aki eljön, aki eljön hozzám személyesen,
az Üdvözítő mindenkit szeret, mindenki Üdvözítője Jézus.

És Jézus azokat, akik Őt megismerték,
azokat, akik már fölemelték tekintetüket, és látják a szemmel nem láthatót,
akik hisznek benne,

azokat, akik szívüket már elkészítették,
hogy helyet adjanak életükben az Égnek, az Üdvösségnek,
őket elküldi, apostolaivá teszi és prófétái lesznek.

Menjetek el a világra, és hirdessétek mindenkinek:

Itt van a ti üdvösségetek, a tietek az üdvösség,
a tietek az üdvözítő Isten, a ti életetek Ő.

Tegyetek tanúságot - ezt mondja nekünk az Üdvözítő.

Tegyetek tanúságot rólam, hirdessétek, adjátok tudtára a világnak.

A keresztény ember, aki nem a világban él,
hanem túl a világon, az ég küszöbén,

a keresztény ember, aki utat készít az ég felé, és ezen az úton jár,
igyekszik, minden erejével törekszik túl lenni a világon,
a keresztény ember mégis járja a világ útját,

mert elküldi őt Isten, hogy tanúságot tegyen,
tanúságot arról, amit ő látott, látott a hitével,
tanúságot tenni arról, amiben hisz ő,
tanúságot az égről, az üdvösségről,
tanúságot Isten jóságáról, szeretetéről, hogy hirdesse:
Itt van már közöttetek, és a tietek az Üdvözítő.
Ez is advent, ez is keresztény élet, ez is a mi életünk, a mi feladatunk,
hogyan a világban legyünk, hogyan a világnak hirdessük a hitünket,
hogyan úgy éljünk, az ég felé emelt tekintettel,
hogyan úgy siessünk az Égbe,
hogyan az Égnek a ragyogását, a világosságot sugározzuk bele a sötétségbe,
sugározzuk bele azok szívébe, akik még nem látnak, vagy csak rosszul látnak.
Álljunk oda azok mellé, akik gyengén járnak, gyengék a hitükben,
akik botladoznak, akik elesnek, vagy egyáltalán nem mennek,
bénán, tehetetlen, hit nélkül élnek.
Álljunk oda melléjük, és a mi hitünk erejével erősítsük meg őket,
adjunk hitünkből hitet, reményünkből reményt, örömünkből örömet.
Adjunk a mi egünkből, amit megízleltünk már,
adjunk eget azoknak, akiknek csak a föld van.
Ez a keresztény élet.
Tegyünk tanúságot mindenkinek,
tegyünk tanúságot a családban körülöttünk lévőknek, segítsük egymást,
tegyünk tanúságot azoknak, akiket ismerünk, akikkel találkozunk,
tegyünk tanúságot azoknak, akikről nem is tudjuk,
hogyan megismernek bennünket, hogyan látnak,
mindenütt, ahol járunk és kelünk a világban, legyünk világossága a világnak.

*Legyünk világossága a világnak a hitünkkel, a keresztény életünkkel,
a tetteinkkel, a magatartásunkkal.*

*Legyünk tanúsága, világossága a világnak szavainkkal is,
és árasszunk tanúságot, adjunk gyógyulást az imáinkkal,
amelyekkel olyanokért is imádkozunk, akikkel sohasem találkozunk.
Éljünk a világért, éljünk azokért az emberekért,
akik mind az Üdvözítő szeretett gyermekei.*

Keresztelő Szent János hivatása, életének példája erre tanítson meg bennünket.
Erre tanít bennünket a mai vasárnap ószövetségi olvasmánya is.
Az olvasmány az Üdvözítőről beszél, és azt mondja róla:
Azért küldött el engem, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket.
Küldött az Üdvözítő is, az Atya küldte a világba,
a bűnös világba küldte a sebzett szívekhez,
az elveszettekhez küldte, hogy meggyógyítsa, hogy megkeresse őket.
És Ő eljött, és az Ő élete az, hogy megteszi az Atya akaratát.
Életét odaadja a bűnösökért.
Az Ő példája is a mi keresztény életünk mintája.
A mi keresztény életünk ilyen: Isten küldetésében járunk.
Isten küldetése, az Ő örök akarata, hogy üdvözítsen minden embert.
Ennek az Akaratnak a sodrában,
ennek a Szeretetnek az erejében élünk, járunk a világban.

Isten szeretetének, üdvözítő akaratának eszközeiként vagyunk keresztények,
hogy meggyógyítsuk a megtört szívűeket,
hogy azokat, akik távol estek, akik elvesztek, vonzzuk közelebb,
hogy segítsük, hogy a sötétben világító mécs legyünk.
Szent Pál apostol szavai a Szentleckében ugyanezt a tanulást
sugározzák nekünk,
csupán egyetlenegy mozzanatot figyelve meg ezekből a szavakból:
a többes számot, hogy többes számban beszél mindenkihez: örüljetek.
Az örüljetek, azt jelenti, hogy a keresztény ember öröme mindenkié.
A keresztény ember hite mindenkié.
Osszuk meg a hitünket, hogy örüljenek velünk mindazok,
akik ebben a világban élnek, hogy velünk együtt higgyenek,
és mind együtt üdvözljünk.

2020. december 13.

Takács Gyula plébános atya